

Jusuf Konakry

Všimnu si malého vrásčitého chlapíka, tak metr padesát. Už chvíli postává mezi davem a mnou. Dávám na něj pozor. Už mě to začíná sítit. Houknu na něj:

„Co tu chceš?“

„Mesje, ty vzít sebou já přes hory!“

„To nejde,“ pravím, „Nikoho neberu je nás dost.“

Přešlápl z nohy na nohu. Tahal se za pravý ucho, ale pořád se na mě upřeně díval. Nesklopil oči.

„Umřela mě máma, za šest dnů má pohřeb, musím se s jejím duchem rozloučit.“

Nikdo mě nechtít vzít. Nemít peníze na cestu. Budu ti hlídat auta.“

Kouknu se na něj pozorně. Tvář je samá hluboká vráska, nos placatý, rozlehlý. Ale ty jeho oči, to nejsou psí oči ponížené prosby, ani těkavé oči zloděje. Ten chlapík má viditelný strach ze mě, ale asi ještě větší hrůzu z toho, že nestihne pochovat ducha své mámy. Stálo ho to jistě hodně kuráže mě oslovit.

Říkám: „d'accord - dobře, kolik vás je?“ Ukázal tři prsty.

„Bien, máš nějakou bagáž?“ Bez bagáže Afričan nikdy necestuje.

„Qui patron.“

„Tak si to hodte nahoru a ráno v sedm hodin vyrážíme, jo a jak ti říkají?“

„Jusuf!“

Při cestě zpátky jsme se sblížili trochu víc. Večer bratrance vždy něco ulovili. Většinou to bylo chlupatý a mělo to čtyři nohy. Někdy to chlupatý nebylo. A někdy to ani ty nohy nemělo. Jusuf to mrtvý zvíře pekl pro mě na ohničku vždy on sám. Sebe nechal živit od svých bratranců. Vždycky mi přinesl nejlepší kousek:

„Patron Frank, viand - maso.“

Nikomu jinému ve výpravě nikdy nedal ani krysí ocas.

....

Po čase mi dali pygmejové dárek. Nůž proti serpants-hadům. Byl natřen tím smrtelným šípovým jedem. Ještě ho mám doma. Jed už dávno vyrchal. Když ho ale někdo má v ruce venku z pochvy a řeknu mu, co to vlastně drží, slabší povahy nůž odhodí. Asi ti malí lidé nechtěli abych jim umřel. Jestli u nich měl ten jejich pygmejskej pánbůh někdy podobu, tak jsem to byl asi já.

Puč

Několik ozbrojenců přišlo k autu, před dílnou venku nikdo nestál, dveře jsme nechali otevřené. Jeden začal požadovat klíče, se samopalem napřed vběhl do dílny. Jak strčil hlaveň do dveří, cuknul jsem s ním a samopal mu sebral. Albert ho praštil polenem po hlavě a vyhodil, ještě živého, ven. Ozbrojenci v tom zmatku utekli. Zpoza rohu se vyřítla asi desítka lidí. Chlapíka utloukli, svlékli mu uniformu a nahého ho táhli za nohy pryč. Neměli zřejmě milicionáře rádi.

Během dne to zkusili ještě dvě party. Dopadli stejně.

Měli jsme několik samopalů s poloprázdnými zásobníky. To nebylo na válčení. Řekl jsem Boubacarovi: „Čert vem auto, tady jde o krk, musíme zmizet!“

Náš Peugeot 504 bylo jediné auto na silnici. Několikrát za námi milice poslali jen krátkou dávku. Bylo to, jako když někdo hodí hrachem na auto. Jinak nic.

My jsme svoje patrony šetřily. Po dvou kilometrech rychlé jízdy jsme projeli kolem první patroly vojáků. Poptali se, jak to vypadá ve městě, dali několik rad kudy jet a pustili nás. Dál už prý je klid.

Doma celá rodina, včetně sousedů z ulice hořekovala. Měli za to, že jsme mrtví. Na autě vzadu bylo několik průstřelů. V tom okrsku kolem se hodně střílelo. Lidé ubili všechny milicionáře. Když vášně propukly, nešlo to už zastavit. Nejvíc řadily ženy. Ty neznají slitování.

Po chvíli se začalo vyprávět a přehánět. Potom znova a znova, to když přišel někdo nový. Ženy uvařily Zoum-Koum (mírné afrodiziakum) a popijelo se. Albert byl hvězdou dne i večera. Přece jen ty ozbrojence likvidoval a vyhazoval z dílny ven. Když přišel večer, už byla zlikvidovaných desperátů celá desítka. Trochu z té slávy padlo na mne i na Boubacara. K ránu se už mluvilo o celé rotě.

Korzár pouště

Jako vyprošťovací auto používám tropikalizovaný kamion Mercedes- Benz 2624. Vybavený zařízením pro jízdu v noci. Tři hnané nápravy, jak říkají místní „dix pneus“ - deset pneumatik. Pod kapotou poskytuje řadový, vodou chlazený šestiválec stovky koní. K výbavě patří naviják, prodlužovací 50m lano, přídatné vzduchové filtry, zesílený chladič.

Nad řidičem je namontován 100 l zásobník na vodu. To je moje vlastnoruční konstrukce. Vodu je možno stříkat na chladič. Voda se odpařuje a tím odebírá z chladiče teplo. Je to dodatečné chlazení motoru, když se např. vleče porouchané vozidlo a kamion jede pomalu na zvýšený výkon. Prý to už používal Rommelův Afrikakorps během II. světové války.

Na pravé straně kabiny je umístěn odklápěcí průlez. Je možno se postavit na sedadlo a polovina těla se nachází nad kabinou. V noci jede konvoj rychlostí 30 až 40 km/h. Vzduch příjemně chladí, když zrovna není teplota pod 0°C. I to se v některých obdobích roku na Sahaře stává. Jinak je to velmi vhodné uspořádání pro pozorování krajiny a přesnou střelbu i v noci. Na bocích jsou připevněny kovové vyprošťovací rohože, lopaty a další vybavení pro cesty Saharou. Opravdový korzár pouště.

...

Po příjezdu na stanici jsem se z lítosti a bezmocnosti i s policajty opil. Pili i muslimové. Děti jsou pro ně poklad. Jedno, že to byly děti cizí. Života je škoda. Zdrželo nás to na stanici dva dny. Asi v té opilecké euforii jsem pronesl zlý slib:

„Jestli jednou toho chlapa, co to udělal, dostanu do rukou, uříznu mu koule. Zabíjet ho nebudu. To by s toho vyvázl levně.“

Po několika měsících, při jedné z cest, nám místní donesli, kde se v okolí prodávají dveře z červeného auta. Ukázali mi i toho chlapíka co přepadení vedl. Jmenoval se Ahab. Nijak se s tím netajil, že tu rodinu zabil a okradl. Mě vzkázal přes tlumočnicka, francouzsky neuměl, že mi podřízne krk dřív než já splním svoji hrozbu.